

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Explicatur Sidonij locus famosus, de Claudio, qui erat antistes ordine
in secundo, id est, Chorepiscopus. Savaro interpretatur de archidiaconatu.
Sed Presbyteri erant ordinis secundi, & Diaconi ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

De Concordia Sacerdotij

sem, à duobus tantum Episcopis peracta, rescissa est à Synodo Regensi anno quadragesimo trigesimo nono. Concessum tamen est Armentario ut Choropiscopi nomine Ecclesiam unam obtinere posset, si quis Episcopus eam illi conferre voluerit; sed iis legibus quæ choropiscopatum illum in angustias redigunt. Veratur enim ne duarum Ecclesiarum gubernationem obtinere possit, ne quis ei locus decernatur quem curiae & civitatis species aut ordo nobilitat, ne vel ultimum Clericum ordinet in sua Ecclesia, ne unquam in civitatibus offerre præsumat, etiam sub Episcoporum absencia. Attamen hoc unum choropiscopatus vestigium illi relinquunt, ut *in sua Ecclesia neophyros confirmare & ante Presbyteros offerre possit*. Sed recisæ illæ facultates satis evincent ordinario jure Choropiscopicas competitivisse, et si aliis probationibus destitueremur.

V. Ex iis quæ hucusque differuimus manifestè constat cur Ferrandus Diaconus, Isidorus Hispalensis, & antiqua Canonum interpretatio, Choropiscopos, Vicarios Episcoporum, & Concilium Parisiense, ministros esse dixerint. Hinc explicandus est locus Sidonij, eruditorum disputationibus famosus: qui de Claudio Mamerti Vienensis Episcopi fratre loquens, quem ejus *Consilium in judicis, Vicarium in Ecclesia, & Procuratorem in negotiis* fuisse obseruat, antistitem ordine in secundo esse scriptum.

*Antistes fuit ordine in secundo,
Fratrem fasce levans episcopali.
Nam de Pontificis tenore summi
Ille insignia sumpsit, hic laborem.*

Vel me tacente nemo est qui non videat merum Choropiscopum describi, qui vices Episcopi gerit, eti nomine & dignitate episcopali non fratur. Secundus ordo presbyteratum significat, in quo ita constitutus erat Claudio Mamertus, ut antistes esset, id est, primas partes presbyterij obtineret in sollicitudine episcopali. Quare emendandus est Gennadij locus; qui Claudio munus, Episcopum Viennensem appellat. Ait enim, de Salviano loquens: *Scriptis expositiones extremae partis Ecclesiastis ad Claudio Episcopum Viennensem*. Refribendum est, *Choropiscopum*. Nunquam enim episcopatum Viennensem obtinuit, cum illi Mamertus superstes fuerit. Vir eruditus Ioannes Savaro, in Notis ad Sidonium, putabat Claudio Archidiaconi munus exercuisse in Ecclesia Viennensi, unde adeptus esset antistitis nomen ordine in secundo. Quæ explicatio aliena est à modo loquendi veterum, qui Presbyteros in secundo sacerdotum, qui Presbyteros in secundo sacerdotum,

*Gennadius de vita
sua illustr. in Sal-*

*Opratus Mil. l. 5.
contra Parthen.
Facund. Hermian.
I. t. cap. 3. Sidon.
1. 4. ep. 25. Lex.
2. 0. in Appendix C. Throd.
3. Leo I. ep. ad A-
nast. Thodifl. c. 4.
3. Hier. ep. ad Fa-
biol. sive lauda-
tus.*

tio, Diaconos in tertio constitutos dicebant, quartum ordinem à capite Subdiaconatum, Presbyteros, secundi ordinis præceptores, secundi in Ecclesia ordinis; quemadmodum apud Græcos Gregorius Nazianzenus à patre in presbyterium adscriptus, se in secundas sedes promotum scripsit, *eis ἡρών τοῖς διετέροις*. Itaque Archidiaconus erat Primicerius tertij ordinis Diaconorum. Sed Choropiscopus erat antistes ordine in secundo.

VI. Tandem Leo Primus Galliarum & Germaniarum Episcopis respondens aliquot annis post Synodum Regensem, Choropiscoporum ministerio fines quosdam præscripsit, arctiores quam essent antiquitus. Nam præter Diaconorum & Presbyterorum ordinationes, quæ antiquis canonibus erant vetitæ, baptizatorum consignatione, quæ etiam ipsi Armentario relicta fuerat à Synodo Regensi, altarium & virginum benedictione illis interdixit, licet Presbyteris committi solerent. Sed ordinationem Subdiaconorum liberam illis reliquit, quæ etiam à Concilio Hispalensi habito anno DCCXIX. verita non est; licet eo tempore huic gradui lex cœlibatus adjuncta fuisset, non solum ex Gregorij Magni decreto, sed etiam ex consuetudine antiquiori, quæ canone Concilij Agathensis confirmata est anno quingentesimo sexto.

Dubitabant Galli de Choropiscoporum ministerio anno DCCXLVII. Qua de re Pippinus Major domus Francorum retulit ad Zachariam Summum Pontificem: qui canonem decimum Concilij Antiocheni servandum esse decrevit, quo Subdiaconorum ordinatio disertè illis permittitur. Eo responso plenè satisfactum non est iis dubitationibus quæ anticipem tenebant Ecclesiæ Gallicanam. Cuique enim comperta erat definitio Synodi Antiochenæ; sed de verbis genuino sensu erat questio. Quare necessaria fuit altera Relatio, quæ temporibus Caroli Magni missa est ad Leonem III. qui controveriam solvit juxta definitiones decessorum suorum, id est, Leonis I. & Zachariae, & juxta præscripta canonum, id est, Synodi Ancyranæ, Antiochenæ, & Neocæsariensis; decrevitque irritas esse Presbyterorum, Diaconorum, & Subdiaconorum ordinationes, infantium consignationes, Ecclesiarum & virginum benedictiones, quæ omnia ab Episcopis iterum erant rite peragenda. Recte quidem & canonice Presbyterorum & Diaconorum ordinationes à Choropiscopis tentatas rescidit. Sed hæreo in ordinationibus Subdiaconorum, quæ illis disertè permisæ cùm essent à Concilio

*Zacharias ep. 11.
Pippinus ep. 1.*